

La vida

Barcelona, 20 de febrer de 2017

Parteixo d'una frase de Nietzsche: "Si un té la raó per viure, ho pot suportar quasi tot."

Obrint un llibre, he llegit aquesta frase. Què vol dir? Quina conclusió trec d'aquest tema? Haig de recular als primers anys de la meva vida per treure conclusions del perquè de tot plegat.

Durant la infància, tot funciona més o menys bé. Estàs protegit pels teus pares, germans, família, persones que et cuiden, escola. Ets feliç perquè no qüestionen res, tot ho dones per fet.

Fem un ordre de prioritats. Els pares són les persones que tenim més properes, els que ens protegeixen, ens estimen, eduquen, ens porten a l'escola, ens instrueixen a l'entorn social de la família, avis, tiets, cosins, amics d'ells, els seus fills, a poc a poc el món es va ampliant.

L'escola és un procés molt important a la nostra vida. Hi passem moltes hores del dia. Aquí normalment desenvolupem la nostra base de la personalitat que portem dins. Som influenciats per professors -de la vessant que tinguin-, idees polítiques, religioses, etc. També ens influencien els nostres companys d'escola. Normalment, aquests companys passen a ser els nostres amics de l'adolescència, joventut, maduresa..., que moltes vegades els perdem pel camí, i en un moment donat ens retrobem.

A l'escola desenvolupem la nostra rebel·lió adolescent, si tenim l'oportunitat de fer-ho. O ens amaguem perquè no podem i ens reprimim amb conseqüències bastant dures. Som persones *influenciables* que podem malbaratar la nostra evolució personal.

Tots o quasi tots pensem que la família no ens deixa fer el que volem, i lluitem amb desesperació perquè topem amb un mur de costums, direcció educativa, normes socials i entorn familiar.

Quan hem passat aquesta etapa i ens introduïm al món universitari, veiem que la vida molts cops no és com ens l'havien ensenyat. En aquest temps és quan busquem una raó per viure, sigui la que sigui o la que ens porta l'ambient en què ens belluguem.

A vegades se'ns torça, però a la fi en sortim. La inconsciència ens ajuda a desenvolupar-nos sense pensar gaire amb els possibles resultats. Equivocar-se és molt fàcil, el que costa més és acceptar els errors i desfer el camí, cosa que no és possible, però sí que podem canviar de direcció o estratègia.

Una altra raó per viure: la relació de parella. Formem una família i pensem que la nostra relació funcionarà millor que la dels nostres pares. Crec que no hem de comparar amb quasi res, però la comparació és el que ens serveix per mirar-nos com en un mirall. Crec que cada persona viu en ambients diferents, neix en un entorn concret, amb uns germans que han nascut en un moment determinat i no pot ser comparatiu.

Dins el món laboral, pràcticament passem tota la maduresa. Aquesta etapa no és lineal, perquè molts cops passem d'un ofici a l'altre, o anem pujant per l'escala laboral.

Al mateix temps, si tenim fills, tenim l'empenta de la seva educació, i se'ns repeteix en un altre àmbit el que nosaltres vàrem fer. Una altra raó per viure.

Tot va sortint més o menys bé, incloent malalties, naixements, morts i relacions socials, divorcis... Arriba el moment d'una certa estabilitat emocional, laboral, quasi estem a les portes de la jubilació i encara no pensem massa el que estem a punt de descobrir! Pensem: no em passarà el que veig. Aquí sí que hi ha una altra raó per viure.

Aquesta etapa pot ser llarga, amb bona salut, amb mala salut, amb decrepitud, i la mort sempre la tens al costat teu. Vas veient com els que estimes se'n van a poc a poc. Ests quasi a primera línia perquè els de darrere teu t'empenyen.

Una altra raó per estar el millor possible amb tu. Tot canvia. Ho faig bé? En sortiré del que faig, val la pena el que faig?. Raó per viure.

Si perds aquesta raó per viure, tendeixes a la major soledat que pots tenir. Hem de crear contínuament espais, situacions, il·lusions... Cada dia que passa, quan obres els ulls, no pots parar-te a pensar amb tristesa: què faig avui. Aquesta raó per viure ha de ser molt forta. El temps escanya.

Finalitzo amb la frase: "Si tens una raó per viure, ho pots suportar quasi tot.

Rosa Maria